

РЕШЕНИЕ

№ 432

гр. Варна, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 3 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Г. Савова

при участието на секретаря П. Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Катя Г. Савова Административно наказателно дело № 20233110200202 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и е образувано по жалба на П. Д. П. ЕГН ***** с адрес: с.Приселци, обл.Варна, ул.“Райна Княгиня“ №2 против наказателно постановление № 22-0442-000531/03.10.2022г., издадено от В.А.Ж. – началник сектор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна, с което за нарушение на чл. 102, ал.1, т. 1 от Закона за движението по пътищата/ЗДВП/ на основание чл. 177, ал. 1, т. 3 б. а от ЗДВП му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева.

В жалбата въззивникът счита, че наказателното постановление е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, тъй като не е предоставяла АТВ на сина си Д.Д.П. да го управлява и моли съда да го отмени, като прави искане за присъждане на деловодни разноски и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява, представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител адв. П. В. АК Варна, който поддържа жалбата и моли за отмяна на наказателното постановление.

Въззиваемата страна, редовно призована, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Преди заседанието са постъпили писмени

бележки от началника на сектор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна чрез главен юрисконсулт К.Л.-А., придружени от пълномощно, която по същество моли съда да отхвърли въззивната жалба като неоснователна, обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено и да им бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. В случай, че се уважи жалбата, моли съда да присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 26.05.2022 г. полицейски инспектор Х.М.И. в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна, бил на работа, изпълнявал служебните си задължения униформен в с.Приселци, обл.Варна. Около 20: 05 часа по ул.“Кап.Петко Войвода“ на 10 м преди кръстовището с ул.“Здравец“ в посока ул.“Здравец“ спрял за проверка АТВ/придобило популярност съкращение от ATV - all terrain vehicle – возило/превозно средство/ за всякакви терени/ без регистрационни табели. Установил, че превозното средство се управлява от Д.Д.П. ЕГН *****, който нямал право да управлява моторно превозно средство. На мястото пристигнала майката на водача П. – жалбоподателят П. Д. П..

Било снето писмено обяснение от 26.05.2022 г. от П. Д. П. /приложено копие/ според което синът ѝ е управлявал АТВ-то без нейно знание и съгласие, и тя по никакъв начин не му го е предоставила да го управлява.

На 15.07.2022 г. свид.Д. В. А., младши автоконтрольор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна съставил акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ серия АД бл. № 198165/15.07.2022 г. /приложен оригинал/ срещу П. Д. П., за това, че на 26.05.2022 г. около 20: 05 часа в с.Приселци, обл.Варна по ул.“Кап.Петко Войвода“ посока ул.“Здравец“ допуска синът ѝ Д.Д.П. ЕГН *****, да управлява АТВ марка Шинерол 250 с рама LXYZDNL00A0294777, след като е неспособен. Според актосъставителя П. е извършил нарушение на чл. 102 от ЗДвП. П. се запознал със съдържанието на акта на същата дата, отбелязала, че има възражения, които ще представи в писмен вид, подписала го и получила копие от АУАН.

Към административно-наказателната преписка е приложено заверено

копие от разпечатка от информационната система на Пътна полиция са собственици на превозно средство за четириколесно превозно средство с регистрационен номер ТХ 1215Х, с номер на рама LXYZDNL00A0294777 със собственик Георги Ганчев Г. от гр. Добрич.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № 22-0442-000531/03.10.2022г., издадено от В.А.Ж. – началник сектор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна против П. Д. П. за това, че на 26.05.2022 г. около 20: 05 часа в с.Приселци, обл.Варна по ул.“Кап.Петко Войвода“ посока ул.“Здравец“ допуска синът й Д.Д.П. ЕГН ***** да управлява АТВ марка Шинерол 250 с рама LXYZDNL00A0294777, след като е неспособен.

Административно-наказващият орган е квалифицирал нарушението по чл. 102, ал.1, т. 1 от ЗАвтП и е наложил на П. Д. П. глоба в размер на 100 лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 3 б. а от ЗДвП.

От приложената справка за нарушител/водач на П. Д. П. е видно, че тя притежава свидетелство за управление на МПС от 2001 година, до този случай има издадени 6 броя наказателни постановления и 5 броя фишове за наложени наказания по Закона за движението по пътищата.

В съдебно заседание бе разпитан в качеството на свидетел актосъставителя Д. А., който потвърди отразените в АУАН обстоятелства. Според неговите той е съставил АУАН въз основа на докладна записка.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от гласните доказателствени средства – свидетелските показания на Д. А. и събраните по делото писмени доказателствени средства, съдържащи се в административно-наказателната преписка, подробно изброени по-горе, приети и приложени към делото на основание чл. 283 от НПК.

Съдът кредитира изцяло свидетелските показания на Д. А. и Даниел П. и приобщените писмени доказателствени средства като обективни, непротиворечиви, взаимно допълващи се и представящи в хронологичен ред събитията.

Съдът, като взе предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и

справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е връчено лично на П. на 04.01.2023 г., видно от разписката към него, жалбата срещу него е входирана на 09.01.2023 г., видно от печата върху нея.

Спазен е четиринадесетдневния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, жалбата е подадена в срока на обжалване от процесуално легитимно лице, срещу административен акт, подлежащ на обжалване, пред компетентния районен съд по местоизвършване на деянието, поради което същата е процесуално допустима.

Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон. АУАН е издаден от компетентен орган - младши автоконтрольор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган - началник сектор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна. Съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. Със заповед № 8121з1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи/приложено копие/ в т. 3. 9. са определени да издават наказателни постановления по ЗДвП началниците на сектори/групи Охранителна полиция в РУ при ОД на МВР.

АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в наказателното постановление се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват нарушението, вменено във вина на въззивника, посочени са дата и място на извършване, както и нарушените законови норми.

Съдът счита, че в хода на административно-наказателното производство по издаване на обжалваното наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до нарушаване на правото на защита на привлеченото към отговорност лице и

води и до незаконосъобразност на наказателното постановление и съответно до неговата отмяна, а именно:

Налице е несъответствие между словесно описание на нарушението, посочен като нарушен закон и правното основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

На първо място, напълно неизяснено е дали наказващият орган приема, че жалбоподателят е допуснал автомобилът да бъде управляван от неспособно лице или го е предоставил на такова. Тази неяснота произтича от факта, че в обстоятелствената част на АУАН, при описание на нарушението е посочено, че нарушителят "допуска", а в наказателното постановление отговорността му е ангажирана за това, че "допуска или предоставя" управлението на МПС на неспособен водач. Допустителството и извършителството са две съвършено различни проявни форми на осъществяване на дадено нарушение. Допустителството представлява непопращане да бъде извършено административно нарушение от друго лице, различно от допустителя. Предвид това, осъществяването на допустителството може да предхожда или съпътства самото извършване на административно нарушение. При всяко положение обаче, след като административният орган приема, че е налице допустителство, то следва ясно и недвусмислено да посочи в какво се изразява то (с какви действия или бездействие е осъществено). В конкретния случай, дори и да се приеме, че органът е ангажирал отговорността на жалбоподателя за допустителство, то е следвало да попълни този свой извод с конкретни факти, а не да се задоволи единствено с предоставянето на правно заключение за ролята на жалбоподателя при извършването на нарушение от друго лице. Същевременно, напълно недопустимо от процесуалноправна гледна точка би било, съдът за пръв път да изследва при какви обстоятелства е осъществено евентуалното допустителство, да ги предяви на жалбоподателя и впоследствие да ги ползва при формиране на изводите си за наличие на извършено нарушение. Коментирането на обстоятелството налице ли е допустителство, неизбежно налага и необходимостта да се посочи, че съобразно нормата на чл. 10 от ЗАНН, допустителите се наказват само в случаите изрично предвидени в закона. Прочитът на нормата на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП налага разбирането, че изпълнителното деяние се осъществява само и единствено чрез проявна форма "предоставя". Тоест, посоченото в

АУАН и наказателното постановление правило за поведение не касае допустителите, а единствено лице, което с активно поведение е предоставил управлението на МПС на неправопособен водач (например чрез връчването на ключ за достъп и запалване на дадено МПС, отстъпване на мястото на водача или друго). В тази насока то е следвало както актосъставителят, така и наказващият орган да съобразят, че разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 3, б. а от ЗДвП включва в себе си както правило за поведение, така и санкцията, която следва да се наложи при несъобразяване с диспозицията. Предвид това, като правило за поведение, което е нарушено, в АУАН и наказателното постановление е следвало да се посочи чл. 177, ал. 1, т. 3 б. а от ЗДвП, а не чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Всъщност, в самия АУАН, актосъставителят е предоставил непълна правна квалификация, като е отразил единствено, че е нарушена нормата на чл. 102 /1/ от ЗДвП, без да съобрази, че същата се състои от две алинеи, разписващи съвсем различни хипотези. Съдът счита, че така допуснатите нарушения при съставянето на АУАН и наказателното постановление са от категорията на съществените, водят до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и водят до необходимост от пълна отмяна на атакуваното наказателно постановление.

На второ място, не е категорично индивидуализирано моторното превозно средство, с което е извършено нарушението. В АУАН АТВ-то е описано като АТВ марка Шинерол, рама LXYZDNL00A0294777, в наказателното постановление е посочено като АТВ Шинерол, рама LXYZDNL00A094777. В приложената справка за собственици на превозното средство пътното превозно средство е отразено като четириколесно превозно средство Шинерай ХИ 250 СТ 9 Ц с рама LXYZDNL00A0294777 и рег. № ТХ 1215 Х/модела е различен от посочените в наказателното постановление/, посочен е и регистрационен номер. Това прави невъзможно да се установи точно с какво моторно превозно средство е извършено нарушението и какво е качеството на въззивника спрямо това превозно средство.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът счита, че в случая неправилно е приложен материалния закон и че П. Д. П. не е осъществила от обективна страна състава на нарушение по чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което е ангажирана нейната административно-наказателната отговорност с наказателното постановление.

Тази разпоредба забранява на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

За да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на едно лице за нарушение по чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, следва да се установи по безспорен и категоричен начин, че то е водач, собственик или упълномощен ползвател на моторното превозно средство и именно в това си качество е предоставил превозното средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0. 5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство. В настоящия казус от данните по делото не се установява въззивникът П. Д. П. да притежава някое от посочените в законовата разпоредба качества - същата не е нито собственик, нито упълномощен ползвател на моторното превозно средство, управлявано от неправопособният ѝ син, нито пък е имала качеството на водач на превозното средство. От събраните доказателства е видно, че собственик е трето лице, което не е упълномощавало П. П. да ползва въпросното МПС, а към момента тя не е знаела, че синът ѝ Даниел П. е взел АТВ-то, не е била и водач. Неприложима в случая е и разпоредбата на чл. 177, т. 3 б. а от ЗДвП по същите съображения - разпоредбата изисква лицето да е собственик, длъжностно лице или водач, каквото качество, както вече бе посочено по-горе, въззивникът няма.

За яснота и пълнота на изложеното, настоящият съдебен състав счита за нужно да посочи и следното: оставяйки настрана допуснатите съществени нарушения на процедурните правила при съставянето на АУАН и наказателното постановление, то отразеното в тях остава недоказано. Допустителството може да бъде реализирано единствено при форма на вината - умисъл. Тоест, допустителят знаейки, че се върши административно нарушение (в случая управление на МПС от неправопособен водач)

бездействия или макар да има възможност, не попречва на извършителя на нарушението. В конкретния случай, от показанията на св. Д. А. и св.Даниел А. П. се изяснява, че жалбоподателя не е била в управлението от неспособния автомобил, като дори не е и знаела, че ключовете от МПС са били взети без нейното знание и съгласие. Предвид това, то напълно ясно е, че поведението на жалбоподателя е несъставомерно.

Съдът приема възражението на въззивника, посочено във въззивната жалба, че тя не е управлявала АТВ и не е предоставяла на сина си Д.Д.П. да управлява АТВ, като своите аргументи за съставомерността на деянието на въззивника изложи по-горе.

От процесуалният представител на въззиваемата страна в писмените бележки бе направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искане за присъждане на направените по делото деловодни разноси и адвокатско възнаграждение е направено и от въззивника с въззивната жалба.

На основание чл. 63д ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административно-процесуалния кодекс. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда.

Тъй като от въззивника не бяха представени доказателства за извършени съдебно-деловодни разноси и такива за адвокатско възнаграждение, съдът счита, че искането му е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

В настоящото производство въззиваемата страна е била защитавана от юрисконсулт, но предвид изхода на спора – наказателното постановление следва да бъде отменено, по аргумент на противното на чл. 78, ал. 8 вр. ал. 3 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и следва да се остави без уважение от съда.

С оглед на допуснатите съществени процесуални нарушения, свързани с несъответствие на описанието на изпълнителното деяние, осъществено от въззивника, на приложимата санкционна норма и неправилно приложение на материалната правна норма, то е безпредметно е по-

нататъшното обсъждане на казуса, включително и досежно обстоятелството съставлява ли процесното нарушение маловажен случай, размера на наложеното наказание и съдът намира, че наказателното постановление следва де се отмени, поради което

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0442-000531/03.10.2022г., издадено от В.А.Ж. – началник сектор в Четвърто РУ при ОД на МВР Варна, с което за нарушение на чл. 102, ал.1, т. 1 от Закона за движението по пътищата/ЗДВП/ на основание чл. 177, ал. 1, т. 3 б. а от ЗДВП на П. Д. П. ЕГН ***** с адрес: с.Приселци, обл.Варна, ул.“Райна Княгиня“ №2 е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева.

Оставя без уважение искането на Областна дирекция на МВР гр. Варна за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство.

Оставя без уважение искането на П. Д. П. за присъждане на деловодни разноски и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено пред Административен съд гр. Варна по реда на Административно-процесуалния кодекс.

След влизане в сила на решението, административно-наказателната преписка да се върне на Четвърто РУ Аксаково при ОД на МВР Варна.

Съдия при Районен съд – Варна: _____